

Палечко се съгласилъ. Тѣ станали нераздѣлни приятели. Поседѣли още малко и тръгнали на пѣтъ. Но пѣтуването имъ започнало зле. Едва великанътъ взелъ три крачки и зачулъ подире си викъ. Обърналъ се и какво да види: Палечко тича следъ него цѣлъ потъналъ въ потъ. Не можелъ торкиятъ да се мѣри съ великана.

Ще вървя по-полека, обещалъ великанътъ — но и това не помогнало. Крачките на Добранъ-Тополана и крачките на Палечка не си приличали никакъ. Колкото полека и да вървѣлъ великанътъ, Палечко все оставалъ назадъ, като не представалъ да се оплаква.

Вървѣли нѣколко време тѣй. Великанътъ често се спиралъ да дочаква Палечка. Щомъ го достигне Палечко и си починатъ малко, отново потеглятъ на пѣтъ. Най-последно обръгнали на Добрана такова пѣтуване. Той седналъ насрѣща пѣтя и досадно загледалъ, какъ го настига побратимътъ му.

— Така не можемъ скита по свѣта, — казалъ по едно време великанътъ.

— И на мене твърде не ми се нрава такова пѣтуване, — рекълъ Палечко и си изтрилъ потъта.

— Какво да правимъ тогава?

Палечко се позамислилъ и после отвърналъ малко бо-язливо:

— Азъ зная, какво, но се боя да не ти побърка нѣщо... Да ме туришъ въ джеба си.

Великанътъ погледналъ засмѣно Палечка и рекълъ:

— Какво ще ми побърка! Като тебе съ колата мога да тура въ джеба си. Па хваналъ Палечка, пхналъ го въ джеба си и весело тръгналъ нататъкъ. Но тѣй, че всѣка крачка била вихъръ.

Не се минало много време и Добранъ-Тапаланъ чулъ да го вика нѣкой:

— Добране, Добране!

Обърналъ се пакъ, но пакъ — никой. При третата крачка отново чува сжщия гласъ. Най-последно си спомнилъ за Палечка и бръкналъ въ джеба си.

— Какво ти е, та викашъ?

— Че азъ ще се задуша въ джеба ти: горещо ми е, не мога да търпя.

— Ами де да те тура?

Палечко го изгледалъ отъ глава до пети и показалъ едно копче на грамадната му джилетка.

— Тамъ ме сложи!

— Ами нѣма ли да да ти бжде страшно?

— Нѣма, само ме сложи тамъ!

Великанътъ изпълнилъ неговото желание. Палечко седналъ на копчето като на конь, хваналъ се за края и се въз-